

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 22 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék – Węgry) – GM/Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság, Alkotmányvédelmi Hivatal, Terrorelhárítási Központ

(Sprawa C-159/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka w dziedzinie azylu i imigracji – Dyrektywa 2011/95/UE – Normy dotyczące warunków przyznania statusu uchodźcy lub statusu ochrony uzupełniającej – Cofnięcie statusu – Dyrektywa 2013/32/UE – Wspólne procedury udzielania i cofania ochrony międzynarodowej – Naruszenie bezpieczeństwa narodowego – Zajęcie stanowiska przez organ wyspecjalizowany – Dostęp do akt]

(2022/C 424/10)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Törvényszék

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: GM

Strona przeciwna: Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság, Alkotmányvédelmi Hivatal, Terrorelhárítási Központ

Sentencja

1) Artykuł 23 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej, w związku z art. 45 ust. 4 tej dyrektywy i w świetle ogólnej zasady prawa Unii dotyczącej prawa do dobrej administracji oraz art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,

należy interpretować w ten sposób, że:

stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które przewiduje, że w przypadku gdy decyzja o oddaleniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej lub o cofnięciu takiej ochrony opiera się na informacjach, których ujawnienie stanowiłoby zagrożenie dla bezpieczeństwa narodowego danego państwa członkowskiego, osoba zainteresowana lub jej zastępca prawny mogą uzyskać dostęp do tych informacji wyłącznie po uzyskaniu upoważnienia, nie są informowani nawet o zasadniczej treści względów stanowiących podstawę takich decyzji i w żadnym wypadku nie mogą wykorzystywać do celów postępowania administracyjnego lub sądowego informacji, do których uzyskali dostęp.

2) Artykuł 4 ust. 1 i 2, art. 10 ust. 2 i 3, art. 11 ust. 2 oraz art. 45 ust. 3 dyrektywy 2013/32, w związku z art. 14 ust. 4 lit. a) i art. 17 ust. 1 lit. d) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony,

należy interpretować w ten sposób, że:

stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, na mocy którego organ rozstrzygający jest zobowiązany w każdym przypadku, gdy organy pełniące wyspecjalizowane funkcje w zakresie bezpieczeństwa narodowego stwierdziły w pozbawionej uzasadnienia opinii, że dana osoba stanowi zagrożenie dla tego bezpieczeństwa, do wykluczenia możliwości, aby ta osoba otrzymała ochronę uzupełniającą lub do cofnięcia udzielonej uprzednio tej osobie ochrony międzynarodowej na podstawie rzeczonej opinii.

3) Artykuł 17 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2011/95

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoi on na przeszkodzie temu, by wnioskodawca został pozbawiony możliwości otrzymania ochrony uzupełniającej zgodnie z tym przepisem na podstawie wyroku skazującego wydanego już przez właściwe organy, w sytuacji gdy organy te przyznały temu wnioskodawcy, w wyniku wcześniejszego postępowania, status uchodźcy, który został następnie cofnięty.

(¹) Dz.U. C 228 z dnia 14.6.2021.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 22 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia n° 2 de Las Palmas de Gran Canaria – Hiszpania) – Zulima/Servicios prescriptor y medios de pagos EFC SAU

(Sprawa C-215/21) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Umowa kredytu odnawialnego – Nieuczciwy charakter warunku dotyczącego stopy odsetek stanowiących wynagrodzenie – Powództwo wniesione przez konsumenta mające na celu stwierdzenie nieważności tej umowy – Pozasądowe zaspokojenie roszczeń konsumenta – Koszty ponoszone przez wspomnianego konsumenta – Zasada skuteczności – Uregulowanie krajowe mogące zniechęcać tego konsumenta do skorzystania z praw przyznanych przez dyrektywę 93/13/EWG]

(2022/C 424/11)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia n° 2 de Las Palmas de Gran Canaria

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Zulima

Strona pozwana: Servicios prescriptor y medios de pagos EFC SAU

Sentencja

Artykuł 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, w świetle zasady skuteczności,

należy interpretować w ten sposób, że

nie sprzeciwiają się one uregulowaniu krajowemu, na podstawie którego w ramach postępowania sądowego dotyczącego stwierdzenia nieuczciwego charakteru warunku umowy między przedsiębiorcą a konsumentem, w przypadku zaspokojenia roszczeń konsumenta na drodze pozasądowej, odnośny konsument powinien ponieść swoje koszty, z zastrzeżeniem, że sąd, przed którym toczy się postępowanie, zobowiązany jest do oceny kwestii istnienia złej wiary danego przedsiębiorcy i w odpowiednim przypadku do obciążenia owego przedsiębiorcy kosztami postępowania sądowego, do których poniesienia ów konsument został zmuszony w celu dochodzenia praw przyznanych mu przez dyrektywę 93/13.

(¹) Dz.U. C 320 z 9.8.2021.